

6 причин, через які з дитиною не хочуть дружити однолітки

Що заважає вашій дитині заводити друзів і підтримувати товариські стосунки з однолітками?

Про причини відсутності у дитини друзів розповіли психологи.

Уміння дружити з іншими людьми, та й взагалі зав'язувати знайомства не є спадковою рисою. Ця якість здобувається завдяки досвіду і, звичайно ж, вихованню. Природно, що вирішальну роль у цьому питанні відіграють батьки, адже саме вони допомагають дитині контактувати з однолітками і знаходити з ними спільну мову.

Іноді на спілкування дитини з однолітками накладає відбиток характер самої дитини або якісь сімейні установки, які заважають їй заводити дружні стосунки або підтримувати їх.

Сором'язливість

Боязким від природи малюкам складно перебувати в колективі і виступати ініціаторами спілкування, особливо з новими людьми. Найгірше сором'язливим дітям в школі: через те, що їм важко налагодити контакт з однокласниками, вони можуть залишитися без друзів.

Причина сором'язливості криється не завжди в спадковості, найчастіше це наслідок невпевненості в собі і заниженої самооцінки, які в свою чергу є наслідком авторитарного стилю виховання.

Якщо дитина не сприймається батьками як повноправний член родини, її думки ніхто не питає, більш того, вона часто ігнорується, то дитина звикає до такого стану речей, і їй складно вибудовувати відносини на рівних з тими, хто її оточує в школі.

Відсутність заохочення дружби

Іноді відсутність друзів у дитини є наслідком того, що батьки не заохочують її дружбу з кимось.

Вони начебто і не прямо забороняють дружити, але і не говорять: «Поклич друзів на день народження!», «Запроси кого-небудь в гості» і так далі. На дні народження до таких дітей зазвичай приходять тільки друзі батьків зі своїми дітьми або без них.

Дитина спілкується з однолітками в школі, але додому до себе нікого не запрошує і сама ні до кого не ходить. Тому друзів у загальноприйнятому понятті у таких дітей, як правило, не буває.

Відсутність базових навичок спілкування

Дитина не вміє слухати, співпереживати, правильно реагувати на те, що їй говорять. Вона перебиває, ображається, може влаштувати істерику, якщо інша дитина якимось чином їй завадить чи щось скаже.

З дітьми, які не вміють себе вести (розпещені своїми батьками), однолітки не особливо хочуть спілкуватися і грати. З ними складно вибудувати спілкування, і діти воліють просто не зв'язуватися з тими, хто поводить себе якось не так.

Агресія і претензія на лідерство

Часто дві ці якості, особливо в школі, йдуть поряд. Дитина може претендувати на лідерську позицію в класі, але при цьому однокласники в ній цього лідера не бачать. Тоді вона починає поводитися агресивно стосовно тих, хто слабший, або навіть стосовно всіх. Вона командує, критикує, жартує, іноді досить боляче, обзивається і так далі.

Інші діти, спостерігаючи подібну поведінку, намагаються триматися від такого «лідера» подалі.

Деякі навіть переходять в інший клас або в іншу школу, бо вже не в силах терпіти подібну поведінку. Причини агресивної поведінки різні: з кожною дитиною, як і з ситуацією в її родині, потрібно розбиратися окремо. Дитина може просто не впоратися з негативними емоціями в силу підліткового віку. А може бути інша ситуація: дитина сама жертва агресивного методу виховання, тому для неї ображати і бити інших - це норма поведінки.

«Забитість»

Як правило, з дітьми, які не можуть дати здачі або постояти за себе, дружити ніхто не хоче.

Така дитина тримається особняком у класі, перетворюється в подобу «хлопчика для биття», і скільки б її не шпиняли, вона робить вигляд, що нічого не відбувається.

Тут, як і в попередньому випадку, краще звертатися до психолога, щоб виявити причини подібної поведінки.

Їх може бути багато: від авторитарного стилю виховання до, навпаки, занадто м'якого, тому дитина губиться від прояву в її сторону агресії. У будь-якому випадку тут потрібна кваліфікована допомога фахівця.

Інтроверсія

Буває, що небажання спілкуватися є проявом закритого характеру дитини. Така дитина від відсутності у неї друзів не страждає, вона завжди чимось зайнята (читає, дивиться, постійно щось вивчає) і спілкується з однолітками по мірі необхідності, причому найчастіше в месенджерах.

Вона може дружити з однією людиною, і їй цього цілком достатньо.

У багатьох на слуху такі поняття, як «екстраверсія» та «інтроверсія». Дані характеристики мають великий вплив на товариську дитини. Спілкування екстраверта буде сильно відрізнятися від спілкування інтроверта. Дитину екстраверта можна визначити за її активністю в суспільстві, енергійністю, бажанні бути в центрі уваги, вмінню швидко заводити знайомства і вступати в гру або спілкування з малознайомими людьми.

Дитина інтроверт - спокійна, перебірлива в контактах, вдома може бути активною, а в суспільстві - стриманою і мовчазною. Діткам-інтровертам комфортно бути з самим собою, вони можуть спокійно грати на одинці, без інших дітей. Їм складно вступати в контакт з новими людьми і бути природними у присутності великої кількості людей.

Враховуючи особливості різних типів особистості, можна передбачити труднощі, з якими дитина може зіткнутися, і допомогти їй запобігти. Так, наприклад, екстраверта необхідно навчити контролювати і правильно висловлювати свої емоції, а інтроверта - заздалегідь планувати свої дії в суспільстві малознайомої компанії дітей, оскільки це допоможе йому відчувати себе впевненіше і комфортніше.

За матеріалами: <https://moieptashenia.com/4940/>